

Бог у трьох особах: Духовна Одиссея

1000
οικων (ho nikon), Завойовник
ο 70
ν 50
ι 10
κ 20
ω....800
ν 50

1,000

«Ти прийшов у найпотаємніше коло,
у Таємницю таємниць».
-- Ессейське Євангеліє Миру

Аполлос і Софія покинули Індію через три роки під час травневого повного місяця. Вони зробили останній візит, щоб побачити Срінагар перед від'їздом. Там вони спеціально відвідали відому Гробницю Ісуса, яку вони пропустили вперше, тому що Симон вважав, що було б святотатством визнати існування гробниці, яка стверджувала, що містить тіло «воскреслого Спасителя, який тілесним вознісся в небеса», як він висловився. Цього разу Симона з ними не було. Він повернувся до Риму того самого дня, коли вони летіли з ним до Нью-Делі. Там їхні шляхи розійшлися.

На передбачуваній могилі Ісуса в районі Ханьяр, Срінагар, Кашмір, Аполлос побачив знак на храмі Розабал (Могила Пророка), який описував (арабською мовою) гробницю як «камінь могили, який, на думку людей, це пророк, який прибув із далеких місць у давнину». Табличка вказувала, що в будівлі знаходиться «місце спочинку посланця на ім'я Юз Асаф».

У Софії були сумніви щодо справжньої особистості посланця на ім'я Юз Асаф. «Це міг бути святий, який досяг статусу Будди, тим більше, що ім'я могло бути зміненою формою Йосафата, що означає Будда», — міркувала Софія. «Крім того, це також міг бути великий йог або свамі, які принесли в жертву фізичне тіло, яке його одягало, і віддані послідовники згодом зробили для нього меморіал як місце паломництва».

«Маестро Сальваторе Д'Аура пояснив це не так, коли я запитав його про історії Ісуса в Індії», — заперечив Аполлос. «Він сказав мені, що знав певні речі, читаючи Хроніки Акаші. Я пам'ятаю, як він сказав: «Я пішов подивитися на Гробницю Ісуса, а не на фізичному. «Вібрації цієї гробниці фантастичні. І поки я робив це, я витратив багато часу, і я пішов жити в одному з тих плавучих будинків у Кашмірі. Я здійснив паломництво. Тіло Марії також на тій дорозі до Кашміру, і Мойсея, і тому подібне. Я здійснив паломництво, бачите, у царство душі». Це були його слова».

«Я пам'ятаю, як ти казав мені, що Д'Аура казав, що Ісусів було багато», — заперечила Софія. «Тому легенди, що оточують ці численні індивідуальні прояви божества, поширилися по всіх країнах відомого світу, і люди пізніше приписували різні окремі історії одній людині».

«Це щось схоже на те, що сказав маестро Д'Аура, коли він сказав мені, що було принаймні п'ять або більше історій, які були зібрані та змішані разом, щоб сформувати характер Ісуса Христа», — стверджував Аполлос. Крім того, я пам'ятаю, як він сказав мені, що майстер зазвичай вислизає з цього життя з якомога меншою помпою. Вони розчиняють своє фізичне тіло, щоб звільнитися від обтяжень і прихильностей до земного плану, коли вони піднімаються в духовні світи».

«Якщо це не майстер, який повинен продемонструвати нетлінність фізичного тіла», — заявила Софія, пропонуючи протилежну точку зору. «Наприклад, тіло Пармаханси Йогананди».

— Ми покличемо Маестро, коли повернемося до Америки, — сказав Аполлос, завершуючи суперечку. «Він розповість тобі те, що знає».

«Я була б рада з ним познайомитися», — сказала Софія, уявляючи мудрого старого з доброзичливим характером.

Через кілька днів після того, як вони оселилися в своїй квартирі і взялися за особисті справи, Аполлос зателефонував Д'Аурі, щоб розповісти йому історію своїх подорожей і возз'єднання зі своєю нареченою Софією. Оператор на іншому кінці лінії повідомив Аполлосу, що номер, на який він телефонував, відключений. Аполлос був сповнений рішучості дізнатися, що сталося, тому він поїхав із Софією до Пало-Альто. Коли вони прибули до будинку Д'Аури, то побачили на краю території табличку «Продається». Аполлос заглянув у вікна і побачив, що всередині абсолютно порожньо.

«Одного разу Маестро сказав мені, що він думає продати свій будинок і переїхати до Арізони», — сказав Аполлос, намагаючись уявити, де він зараз. «Він сподівався знайти майстра, який навчив би його секрету дематеріалізації, як це вдалося Аполлонієві. Він навіть розглядав можливість переїзду до Індії, якщо буде потрібно».

Аполлос і Софія спостерігали за білкою, яка шукала їжу біля великого дерева біля кута ділянки. Повз них їхала жінка на велосипеді.

«Вибачте, пані», — вигукнув Аполлос, коли жінка крутила педалі свого велосипеда повз будинок Д'Аури. Вона натиснула на гальма і зупинилася. Аполлос швидко підійшов до жінки середніх років і запитав: «Ви випадково знали чоловіка, який жив у тому будинку?»

«Ні, я не знала його особисто, — відповіла жінка, — але чула, що він помер десь наприкінці квітня. Він казав людям, що доживе до ста років, а потім помре».

«Усе життя він був безшлюбним і шукав джерело молодості», — сказав Аполлос. «Тож я припускаю, що він таки знайшов безсмертя, доживши до ста років».

Аполлос подякував люб'язній жінці за інформацію. Вона сіла на велосипед і поїхала. Аполлос записав відповідну інформацію з вивіски нерухомості та зателефонував жінці, що займається нерухомістю. Вона розповіла йому про довірену особу, яка могла б розповісти йому все, що йому потрібно було знати про колишнього власника будинку, Сальваторе Д'Аура.

Аполлос зателефонував призначеному довіреному представнику остаточних домовленостей, який повідомив йому, що Д'Аура помер 23 квітня о 21:30. Довірена особа бачив останні години життя Маестро, і він сказав Аполлосу, що Д'Аура був майже без свідомості протягом останніх годин свого життя. Не було останніх слів, лише кілька важких вдихів, а потім зупинка дихання.

Аполлос дізнався про голосового учня Маестро, який був готовий повідомити йому решту сумної новини:

«Маестро Сальваторе Д'Аура 21 квітня виповнилося сто років, а через два дні він пішов з життя. Десь у лютому у нього почалися проблеми з раком простати. Оскільки він був занадто старим, щоб робити операцію, за словами його лікаря, йому давали хіміо-таблетки, від яких він захворів. Він знав, що помирає, тож близькі друзі віддали йому останню шану ще за життя. Він не хотів похорону, тому для нього не було богослужінь. Він дуже сумував. Він дійсно прожив чудове життя, і він не дуже довго страждав. Його кремували, оскільки він належав до Товариства Нептуна. Його прах просто розвіяли над океаном за величним мостом Золоті Ворота».

Коли Аполлос зателефонував Пітеру, колишньому студенту вокалу, який познайомив Аполлоса з маестро Д'Аура, він був вдячний за спогад. «Маестро навчив мене набагато більше, ніж співати», - згадував Петро. «Він навчив мене жити. Головне вчення, яке він дав мені, було: «У цьому світі немає нікого кращого за вас і нікого гіршого». Це вчення залишилося зі мною на все моє життя. Він також сказав мені, що якщо я хочу йти шляхом усвідомлення Бога, я повинен читати та вивчати праці святої Терези Авільської».

«Я ніколи не зможу віддячити тобі за те, що ти познайомив мене з великим адептом», — сказав Аполлос. «Я хотів би надіслати вам копії деяких його фотографій, які я зробив, і кілька мудрих слів, які він мені написав».

На одній різдвяній листівці Сальваторе Д'Аура написав курсивом: *«Вітати іншого з любов'ю та прихильністю — це найвища релігія. Знайти Бога у своєму власному серці означає відчутти найвищу релігію. І нести це усвідомлення з собою, бачачи ту саму божественність в інших, означає проявляти це у своєму*

повсякденному житті. З найкращими побажаннями, Сальваторе Д'Аура».

На іншій різдвяній листівці Д'Аура написав: *«Мої найкращі побажання усвідомлення Бога всередині та зовні – єдиної радості».*

У листі, доданому до іншої різдвяної листівки, Д'Аура написав: *«Подорож душі— це найкращий досвід, який може мати людина. Воно відкриває ворота в реальність і розвіює все -ізми та розумові плутанини. Це не можна ні пояснити на папері, ні надати. Я зв'яжуся з вами і поясню, як це може статися або як це можна реалізувати».*

Наступного дня Аполлос і Софія поїхали до мосту Золоті Ворота. Був сонячний травневий день, вони пройшли пішохідним тротуаром до середини мосту й кинули в океан десяток червоних троянд на згадку про Сальваторе Д'Аура. Аполлос мовчки розмірковував про зустрічі зі своїм духовним учителем і про їхнє листування. Він тихо помолився: *«Дякую, що заохочуєте мене продовжувати шлях самореалізації».*

Повертаючись до своєї квартири, вони проминули місце на 19-й авеню, неподалік від університету, де викладав Аполлос, яке привернуло його увагу. Він зупинив машину і сказав: *«Я не знав, що в Сан-Франциско є прапор».*

«І яке символічне зображення», — зауважила Софія, помітивши Фенікса, що постає з попелу в центрі білого поля з жовтою рамкою.

«Фенікс є символом безсмертного життя та воскресіння», — сказав Аполлос, згадуючи життя Маестро Д'Аура та його піднесення з попелу до світу духів.

«Так, — визнала Софія, — це міфічний птах, який спалахує після смерті й повстає з власного попелу».

Незабаром після цього Аполлос і Софія склали останні плани завершити свої стосунки, одружившись у Національному храмі Святого Франциска Ассізького. Вони запланували весілля, щоб збігтися з тим самим днем, який вони спочатку запланували для свого весілля: Переддень літа, на честь романтичних комедій Шекспіра, які закінчилися возз'єднанням і одруженням. Софія обрала історичну святиню в районі Північного пляжу не лише тому, що вона була

присвячена тезці міста, святому Франциску, а головним чином тому, що святий представляв ідеальне життя, яке розділяли Аполлос і Софія: бачити божественне життя (Творця) у все творіння – у Браті Сонці, Сестрі Місяці та Зірках, у Браті Вітрі та Повітрі, у Сестрі Воді, у Браті Вогні, у Сестрі Землі та в Сестрі Смерті.

У день весілля Софія, наречена, пройшла центральним проходом у своїй красивій білій сукні, щоб з'єднатися з Аполлосом, нареченим, у Святому шлюбі. Вони разом піднялися чотирма сходинками до вітваря для офіційної священної церемонії. Сім фресок із зображенням життя святого Франциска, чиє ім'я при хрещенні було Джованні (названий на честь покровителя святого Івана Хрестителя), утворювали фон над ними у святині. Аполлос не міг не помітити значення кожної фрески, яка зображувала взірцеве життя святого Франциска: (1) дивлячись на святого, який обіймає стражденну людину на хресті, він бачив ототожнення зі стражданням, яке було першим кроком до шляху; (2) спостерігаючи, як святий перепливає озеро в човні, він зрозумів, що океан життєвих ілюзій, особливо слави та багатства, необхідно подолати; (3) спостерігаючи, як святий приборкує руйнівного вовка, він знав, що нижча природа людини має бути приборкана; (4) спостерігаючи, як святий отримує стигмати, він розумів, що співчутливе серце ототожнюється з усім життям; (5) слідуючи покликанню святого виконувати роботу вчителя, він цінував усне слово, яке змінювало життя; (6) визнаючи прийняття святим жінок до ордену, він розмірковував про важливість жіночого аспекту життя; (7) і сприймаючи видіння святого про воскреслого Спасителя, він усвідомив кульмінаційний момент єднання з божественним.

«Чи берете ви цю жінку, Софію, як свою законну дружину, щоб любити і тримати її віднині», — запитав священник, коли Аполлос вийшов із задуму. «Я», — відповів Аполлос, дивлячись на свою прекрасну наречену. Коли Софія відповіла «Я» на поставлене їй запитання, Аполлос побачив, як на її очах заплакали сльози щастя. Нарешті вона зможе здійснити свою мрію, яку вона побачила в храмі Гери на острові Самос. Аполлос відчув себе сонцем, а Софія — місяцем, коли вони нарешті поцілувалися й вийшли з національної святині на денне світло.

Наступного дня був День середини літа (День святого Івана), і Аполлос із Софією вирушили до національного парку Йосеміті на медовий місяць. Аполлос переконав Софію, що тиждень у Йосеміті буде схожий

на рай на землі. Вони обоє любили відпочинок на свіжому повітрі, і вони відчували себе ближчими до матері-природи у величі Йосеміті, ніж де-небудь ще. Крім того, Аполлос хотів знову відвідати Sentinel Dome (Вартового куполу) і показати Софії грандіозний круговий панорамний вид на всю долину та її околиці.

«Ось із чого все почалося», — сказав Аполлос, коли вони нарешті досягли вершини Вартового куполу, який знаходився на південній стіні посередині долини. «Це ніби повернутися в те саме місце, звідки ти почав, і впізнати його вперше, як сказав один поет».

«Це захоплюючий краєвид», — зауважила Софія, вдихаючи свіже повітря та повільно обертаючись, щоб побачити всі величні пам'ятки в долині внизу та величні вершини Сьєрра-Невади вгорі.

"О Боже!" — вигукнув Аполлос, побачивши старовинну сосну Джеффри. Це вже не було встати наперекір стихії; воно лежало на боці. «Останнього разу, коли я був тут, це вузлувате дерево, яке вітром знищило, все ще стояло». Аполлос підійшов до стародавнього дерева, яке символізувало довголіття та наполегливість крізь усі бурі життя, і подумав про свого духовного вчителя Сальваторе Д'Аура, чиє фізичне тіло також піддалося силам часу та розчиненню фізичних елементів що було притаманне великому задуму життя. Аполлос сумно відійшов від поваленого дерева й попрямував до іншого важливого місця на вершині Sentinel Dome (Вартового куполу).

«Ось круглий кам'яний орієнтир із основними рисами з точки зору купола», — сказав Аполлос, показуючи Софії металевий диск, на якому були вигравірувані геологічні орієнтири.

Софія подивилася на сіро-блакитну поверхню, що відбиває диск, і побачила росу компаса з чотирма основними точками компаса та чотирма проміжними точками. «Тут ви бачили чотири точки компаса: лева, людину, бика й орла?» — спитала Софія, згадуючи історію про видіння, яке Аполлос бачив у круглому диску.

«Це, плюс видіння, як ти благаєш про допомогу», — додав Аполлос.

«Дайте мені побачити, що я можу побачити в цьому оракулярному колі», — сказала Софія, відкидаючи з обличчя розметане вітром волосся та

схилившись над диском обличчям на схід. Усередині двох внутрішніх кіл вона побачила хрестоподібне зображення, яке вказувало на чотири сторони світу. Її очі зосередилися на точці в центрі, яку вона бачила як насіння, з якого випливає весь широкий простір усієї 360-градусної панорами природної краси Йосеміті та його околиць.

«Я починаю бачити рожевий лотос із вісьмома пелюстками, що виходять із центральної точки», — сказала Софія, поки її погляд продовжував концентруватися на образах, які вона сприймала своїм оракулярним зором. «Вісім пелюсток є вісьмома сторонами світу та проміжними точками космічного колеса. І з сонячного саява в центрі рожевого лотоса виникають Будда і Бодхісаттва, чоловічий і жіночий принципи існування в їх первісній єдності».

Софія замовкла, спостерігаючи, як картина Господа та його дружини набула вигляду двох знайомих облич. "Боже мій!" — вигукнула Софія, раптом упізнавши обличчя нареченого та його нареченої. «Я бачу твоє гарне сонцеподібне обличчя Будди, а моє сяюче місячне обличчя — Бодхісатви».

«Чи ми об'єднані в блаженну єдність?» — спитав Аполлос, обійнявши Софію за талію та схилившись через її плече, щоб побачити невимовне видіння.

«Ми завжди були і завжди будемо об'єднані в блаженній єдності», — сказала Софія, повернувши обличчя, щоб подивитися в очі свого Коханого. «У центрі кола немає ні верху, ні низу, ні лівого, ні правого, немає чоловічої чи жіночої статі – лише єдність, де двоє стали одним цілим, як свічка єдності, яку ми разом запалили на нашій шлюбній церемонії».

«Ось що я в тобі люблю», — сказав Аполлос, поцілувавши свою новоспечену наречену в губи. «Ти знаєш, як торкнутися мого серця і розуму одночасно».

«І ангели на небі знають, що я тебе кохаю», — відповіла Софія, тепло обіймаючи у відповідь на поцілунок.

Аполлос інтуїтивно заспівав, коли впізнав слова, які цитувала Софія:

«Троянди люблять сонце, фіалки — росу
Ангели на небі знають, що я люблю тебе
Знай, я кохаю тебе, люба, знай, що я тебе кохаю
Ангели на небесах знають, що я люблю тебе».

Тоді він почав імпровізувати, коли творча уява протікала в його розумі:
«Внизу в долині, долині Йосеміті,
На лисому куполі, Вартового куполу,
Було старе дерево, сосна Джеффрі,
Було двоє коханців, Аполлос-Софія».

Софія долучилася до творчого потоку:
«Внизу, в долині, річка тече вільно
У горах б'ють водоспади
Водоспад-річка зливаються в море
Аполлос-Софія, річка і море».

Раптом Аполлос і Софія об'єдналися в гармонійний унісон, коли вони, взявшись за руки, йшли вниз по схилу купола до круглого намету, який служив їхнім світлицею:

«Троянди люблять сонце, фіалки — росу
Ангели на небі знають, що я люблю тебе
Знай, що я кохаю, дорогий, знай, що я люблю тебе
Ангели на небесах знають, що я люблю тебе».

Кінець

